

Drept Institutional Comunitar

Acest **curs** prezinta **Drept Institutional Comunitar**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site contine un fisier, intr-un numar total de **83 pagini**.

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: doc.

Extras

Visul de secole "o Europa Unita" a devenit o necesitate si o realitate a sfârșitului de secol XX.

Uniunea Europeana se prezinta ca o constructie moderna si originala, institutionala si functionala, fara precedent în istorie si fara corespondent în lumea contemporana.

Principiile de ordin strategic si economic ale constructiei comunitare gândite în anii `50 au prefigurat sensul dezvoltarii, iar adaptarea lor permanenta la noile realitati europene si mondiale ofera o solutie viitorului omenirii. Din aceasta perspectiva studierea aparitiei si evolutiei Comunitatilor Europene, a sistemului institutional si juridic, a mijloacelor de actiune specifice apare deosebit de interesanta si utila, mai ales în actuala conjunctura politica, economica si militara.

Problema viitorului Europei comunitare nu mai este si nici nu mai poate sa ramâna o problema a statelor membre. Ea este problema tuturor tarilor situate geografic în Europa, cât si întregii omeniri.

Prima jumatate a mileniului III ne va oferi raspunsul la o întrebare esentiala: care este modelul optim de dezvoltare, cel european, cel asiatic sau cel american?

Reflectând asupra evolutiei istorice din epoca moderna si contemporana, asupra principiilor si scopului Uniunii Europene consideram ca suntem datori si noi sa încercam sa prefiguram viitorul Europei si al întregii comunitati mondiale pentru ca viitorul societatii în care traim este si viitorul nostru, al fiecarui individ.

Ideea unei Europe unite nu este noua. Ea își are sorgintea în antichitate si s-a perpetuat de-a lungul secolelor, manifestându-se poate cu mai putina tarie în secolul XIX, când a fost dominant conceptul statului natiune, concept care a stat la baza formarii în aceasta epoca a statelor moderne europene, state natiuni contemporane.

Dupa primul razboi mondial, miscarea pentru o Uniune Paneuropeana si-a gasit larg ecou în cadrul Societatii Natiunilor. În memorabila expunere prezentata la 5 septembrie 1929 în fata Adunarii Societatii Natiunilor, ministrul de externe francez Aristide Briand preconiza crearea unui cadru federal "fara a aduce atingere suveranitatii unei natiuni care ar face parte dintr-o asemenea asociatie" ... "jucând un rol mai mult economic"1.

Izbucnirea celui de al doilea razboi mondial a facut imposibila aplicarea acestui plan. Ideea nu a fost însa abandonata. Putem spune ca a doua jumatate a secolului XX a fost dominata de crearea unor puternice structuri politice, economice si militare: Consiliul Europei, Uniunea Europeana, Asociatia Europeana a Liberului Schimb, Uniunea Europei Occidentale la nivel strict european, sau altele care depasesc granitele continentului: Organizatia Natiunilor Unite, Organizatia de Cooperare si Dezvoltare Economica si Organizatia Tratatului Atlanticului de Nord s.a.

Toate aceste organisme au în esenta menirea de a pune mai bine în valoare deosebitul potential uman, economic, cultural, stiintific, militar al statelor batrânului continent, de a-i mentine prestigiul de constiinta si forta vie a umanitatii.

Lucrarea de fata înțelege sa prezinte conditiile care au stat la baza constituirii Comunitatilor Europene si evolutia acestora, caracterele generale si structura institutionala, ordinea de drept comunitara si mijloacele de actiune specifice Uniunii Europene.

Toate aceste probleme contureaza continutul dreptului institutional comunitar.

CONSIDERATII GENERALE

Europa moderna este compusa din state suverane care nu se supun niciunei autoritati superioare.

Statele sunt separate prin frontiere, granite. Relatiile dintre ele sunt bazate pe diplomatie, încheierea de conventii internationale ce sunt supuse regulilor dreptului international public. Fiecare stat se distinge de vecinul sau prin limba, traditii, istorie, cultura, obiceiuri.

Un dublu principiu se manifesta: dorinta de dominare, de hegemonie a statelor puternice si dorinta de echilibru european din partea statelor mai putin puternice. În epoca moderna acest principiu a fost resortul relatiilor internationale europene.

Europa moderna este divizata politic, religios, etnic, economic. Daca initial sursele de divizare au fost politice si religioase, factorul economic devine, în timp, cel mai puternic. Economia nationala întareste statul sustinând organizarea sa politica si juridica. De aici si rivalitatea din ce în ce mai accentuata între marile puteri europene pentru cucerirea de noi teritorii, realizarea zonelor de influenta.

Divizarea si echilibrul, reguli ale Europei moderne sunt consacrate si de Tratatul de la Westphalia din anul 1648. Pâna în zilele noastre Europa a fost supusa unui echilibru precar si unor hegemonii succesive.

Secolul XIX este perioada cresterii si descresterii unor mari imperii, cât si începutul afirmarii miscarilor nationale.

Europa secolului XIX si a primei jumatați a secolului XX este cea a unor aliante fragile si vremelnice în vederea mentinerii pacii.

În acelasi timp este si perioada începutului cooperarii europene prin organizarea de conferinte, reuniuni periodice si frecvente asupra unor probleme politice de interes general.

Tot în aceasta perioada asistam la crearea unor veritabile servicii publice internationale: Uniunea postala universala, Uniunea telegrafica, Uniunea de la Berna asupra cailor ferate, Conventia asupra protectiei proprietatii industriale, literare si artistice.

Prima jumatați a secolului XX este Europa celor doua razboaie mondiale care au însemnat distrugerea puterii ridicate pâna atunci; milioane de victime; localitati distruse, chiar rase de pe suprafata pamântului; economia adusa la punctul zero; aparitia unor noi mari puteri: Statele Unite ale Americii, Uniunea Sovietica, Japonia.

Prima jumatați a secolului XX deschide epoca pactelor secrete între cei mai puternici în ideea de a-si împarti lumea în zone de influenta. Astazi traim efectele lor.

Daca secolul XIX este dominat de profundele miscari nationale care au dus la formarea statelor moderne europene, secolul XX este dominat de perfectarea granitelor, asa cum au fost stabilite prin Tratatul de la Versailles. Europa contemporana se pronunta ferm pentru mentinerea acestor granite si exclude revendicarile teritoriale.

.....
.....
.....

